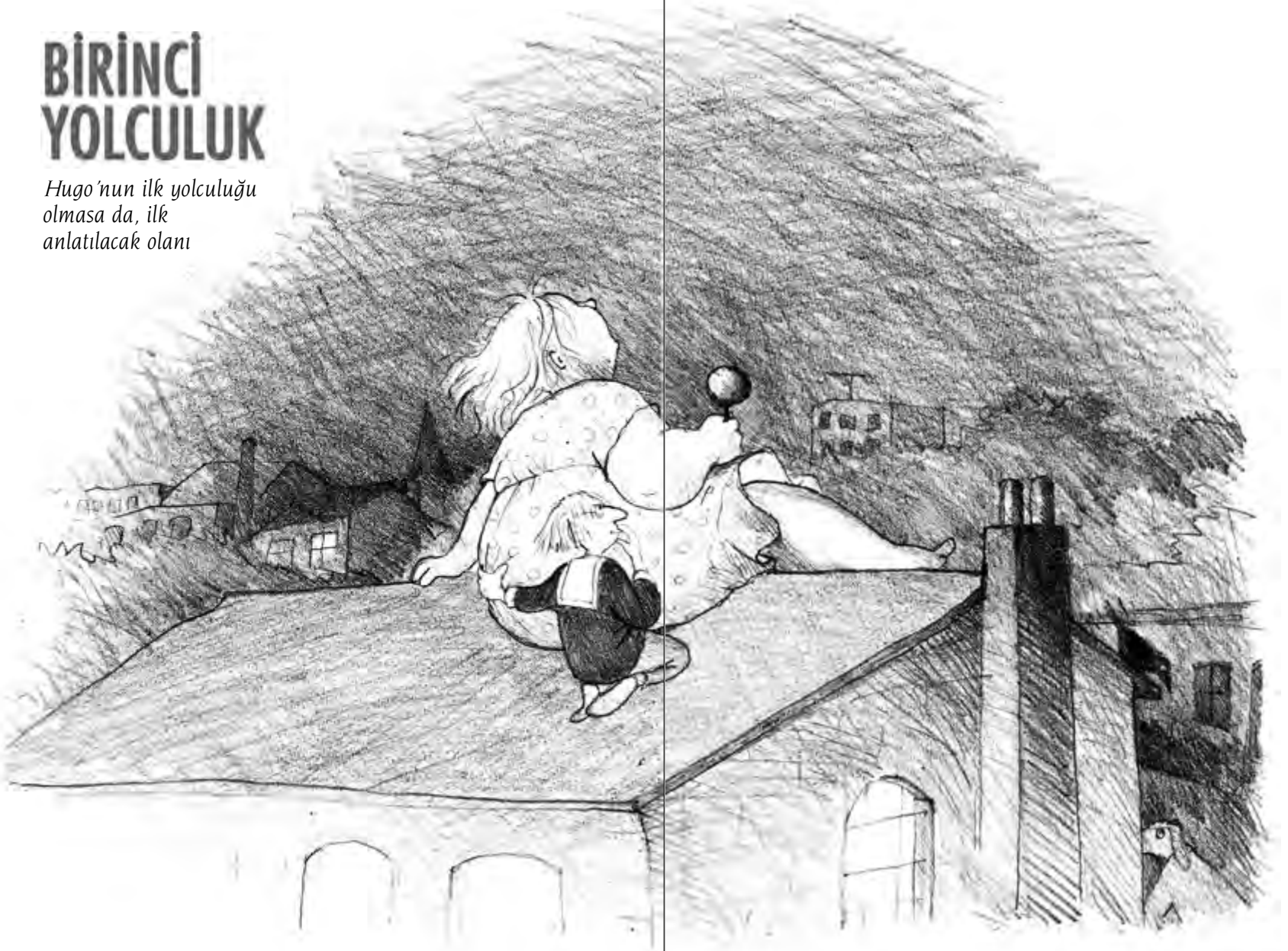

BİRİNCİ YOLCULUK

*Hugo'nun ilk yolculuđu
olmasa da, ilk
anlatılacak olanı*

Ammer-kıyısındaki-Ammersbrunn, otoyoldan –yüz otuzla gidildiğinde– Zwyzn'e (Siviyns) yarım saat uzaklıktaydı. Aslında Ammersbrunn yalnızca, ezelden beri köpeklerin işlettiği Ammersbrunn Sebze Konserveleri Fabrikası'nda üretilen ve ülke çapında bilinip rağbet gören nefis sebze konserveleriyle ünlüydü. Köpeklerse halkın gözünde pek tutulmazdı o zamanlar. Gerçi herkesle eşit haklara sahiptiler: Seçme, seçilme, yurttaşlık, eğitim ve daha ne hak varsa hepsine. Hatta, köpek azınlığını korumak için özel bir yasa bile vardı. Ama yasalar itibar sağlamaya yetmediği gibi, halkın burun kıvrmasına, mesafeli davranmasına da engel olmuyordu! Özellikle de ıslak köpeklerden uzak duruluyor, en çok onlara burun kıvrılıyordu. Açıkça değil tabii. Ama köpekler bunu seziyordu.

Köpeklerin aşağılandığı, ne parlamentoda ne herhangi bir yerel yönetimde ne de belediye meclisinde tek bir köpek olmasından da belliydi zaten. Oysa köpek azınlık, toplam nüfusun yüzde onunu oluşturuyordu. Ammersbrunn da bile. Adil olunması açısından, Ammer-kıyısındaki-Ammersbrunn belediye meclisinde köpeklerin de iki sandalyeye sahip olması gerekirdi –çünkü Ammersbrunn belediye meclisinin yirmi üyesi vardı. Ancak, Ammersbrunn'da bu durumdan köpeklerden başka rahatsız olan yoktu. Ammersbrunn'lulara göre kentlerinde her şey yolundaydı. Yalnızca köpeklere yapılan haksızlıktan değil, hiçbir şeyden rahatsızlık duymuyorlardı. Hallerini hatırlarını, memlekette işlerin nasıl gittiğini soran olduğunda, hep aynı yanıt veriyorlardı: “Her şey gayet yolunda! Koca Şişko Çocuk çatının tepesinde oturup lolipopunu yaladığı sürece her şey rayında gider nasıl olsa! Ancak lolipopun hepsini yalayıp bitirirse,” diyorlardı, “dikkatli olma-

mız gerekir. O zaman başımıza kötü şeyler gelebilir işte!”

Ancak Koca Şişko Çocuk'un lolipopu hiç küçülmüyordu; Koca Şişko Çocuk onu gece gündüz durmadan yaladığı halde, hep yumruk kadardı. Zaten kenttin çok eski resimlerinde görüldüğü gibi, lolipop, Koca Şişko Çocuk'un yumruğundan daha büyük de olmamıştı hiç. Kent henüz üç evlik bir köyden ibaretken, tereyağlı iki dilim ekmek karşılığında bu üç evin resmini yapan gezgin bir ressam, Koca Şişko Çocuk'u elinde yumruk kadar bir lolipopla ortadaki evin damında çizmişti.

Ammer-kıyısındaki-Ammersbrunn'un okullarında öğretmenler bu durumu öğrencilerine (üçüncü sınıfta, yurt bilgisi derslerinin ilk yılında) şöyle açıklıyorlardı:

“Koca Şişko Çocuk kentimizin simgesidir. Ezelden beridir çatıda oturur ve tükenmez lolipopu bize şans getirir! Kent vakayinamesinde belgelenmiş olan bu gerçek bizi bütün öteki kentlerden üstün kılar!”

Asduri Molldaschl (Moldaşl) olmasaydı, Ammer-kıyısındaki-Ammersbrunn, en-güzel-yaşlarındaki Hugo'nun hayatta ilgisini çekmezdi.

Asduri Molldaschl, Ammersbrunn'da oturuyordu, ama bir istisna oluşturuyordu.

“Her şey gayet yolunda” değildi ona göre. Çünkü onun kendi hisleri vardı ve bunların sesini duyabiliyordu. Ama uzunca bir zamandır hisleriyle bunların sesi arasında uyumsuzluk söz konusuydu. Eskiden Asduri Molldaschl hislerini muhallebi kıvamında duyumsar, bunların sesi de kulaklarından içeri eşekarısı tüyü yumuşaklığında kayardı.

Oysa şimdi, seslerde biraz keskinlik vardı. Sanki eşekarısının tüyleri diken diken olmuş gibiydi. Muhallebi de pütürlenmiş ve ekşimişti. Asduri geçirmek zorunda kal-

dığında, kokusunu alıyordu.

“Yolunda gitmeyen bir şey olmalı,” diyordu Asduri Molldaschl kendi kendine. “Tetikte bekleyen bir şey var. Hayırlı değil, tehlikeli-korkunç-belalı bir şey bu!”

Ama Asduri Molldaschl, Ammersbrunn'daki hiç kimseye bu kuşkusundan söz etmedi, çünkü o bir piyano öğretmeniydi; piyano öğretmenleri pek sevilmezler ve bunun farkında olup dertlendikleri için de ağızlarını bıçak açmaz.

Ancak Asduri Molldaschl, on beş günde bir her pazartesi günü Zwyz'e gidiyordu. Zwyz'deki hurdacı dükânının tam arkasında, menekşe rengi çizgili, elma yeşili sayfalı nota defterleri bulunan bir kırtasiyeci vardı. Asduri Molldaschl da piyano öğrencilerinin notaları böyle defterlerden okuduklarında çok daha melodik ve doğru çaldıklarını keşfetmişti.

Ve işte Asduri bu Zwyz gezilerinde, nota defterlerini aldıktan sonra küçük bir meyhaneye uğrayıp, bir ufak şişe yerel Fransız şarabı içiyordu. Meyhanenin barında Zwyz'in en sıkı yerel şarap içicileriyle oturup, piyano öğretmeni olduğunu hiç belirtmiyor ve müthiş konuşkanlaşıp, yerel şarap içicilerine uzun hikâyeler anlatıyordu. Aşk mağduru genç kızlar, kafalarında ilginç fikirler olan adamlar, kemik sıkıntısı çeken köpekler, evsiz kediler üzerine hikâyeler. Tabii Asduri, sirkeleşmiş hisleriyle onların kulak tırmalayıcı seslerini de katıyordu anlatımına.

“Ne aymazlık!” diye bağırıyordu. “Ammersbrunn'lu ahmaklar bir şeylerin tetikte beklediğini fark etmiyorlar. Kulakları domuz kulağı gibi, karınlarında da bağırsaktan başka bir şey yok. Sırf şu Koca Şişko Çocuk ezelden beridir çatıda oturduğu ve lolipopunu yalayıp yutmadığı için her şey yolunda sanıyorlar! Oysa Koca Şişko Çocuk *ayrı*

konu, kentte her şeyin yolunda gitmesi ayrı konu!”

Yerel şarap içicileri Asduri Molldaschl'ın konuşmalarına kibarlıklarından katlanıyorlardı. Aslında, çiçekli elbiseler giyen, kıpkızıl buklelerinin üstüne kocaman, sarı bir şapka geçiren bu tombul kadını hayli rahatsız edici, epey kulak tırmalayıcı ve biraz bayıcı buluyorlardı. Asduri iki haftada bir her pazartesi günü sıkıntısını dile getirdikçe, yalnızca, “Ya, ya,” diye mırıldanarak baş sallıyorlardı. “Ya, ya! Artık her yerde tetikte bekleyen bir şeyler var! Ve bunların hiçbiri hayra alamet değil!”

Yerel şarap içicilerinden hiçbirinin Asduri Moll-daschl'ı ciddiye aldığı yoktu. Çünkü ta ne zaman, Asduri tuvalete gittiğinde, onun kocaman siyah çantasını karıştırmış ve elma yeşili-menekşe rengi nota defterlerini görünce, yanlarındakinin bir piyano öğretmeni olduğunu anlamışlardı. Eh, bir piyano öğretmenin laflarının ne kadar ciddiye alınacağını Zwyz'li yerel şarap içicileri bile gayet iyi biliyorlardı tabii.

Ancak bu pazartesi günlerinden birinde en-güzel-yaşlarındaki Hugo, Miesmeier 1'le birlikte meyhaneye geldi. Miesmeier 1 arada bir Fransız yerel şaraplarını tatmayı severdi. Hugo da bu meyhanenin ünlü inciçiçeği aromalı limonatasına düşküdü.

Hugo'yla Miesmeier 1 meyhaneye adım attıklarında, Asduri Molldaschl şarabının sonlarına gelmiş, çenesi iyice açılmıştı. Ammer-kıyısındaki-Ammersbrunn'un gidişatı Hugo'nun hiç umurunda değildi, ama Asduri ezelden beridir var olan “kocaman” şişko bir çocuktan söz edince, kulak kabarttı. Büyümeyen-çocuklar onu ilgilendiriyordu. Nerede bir büyümeyen-çocuk olduğunu duysa, onu ziya-

ret eder, onunla uzun uzun konuşurdu.

Gerçi Hugo en-güzel-yaşlarındaki bir çocuktu daha, ama anlaşıldığı kadarıyla –Hugo'nun gayet iyi bildiği gibi– bu durum artık pek değişmeyecekti. Üç dâhiliyeci, iki ortopedist ve bir pedagog bunu bir raporla belgelemişlerdi: “Hep çocuk kalacaktır. Yetişkin olma olasılığı yoktur!”

Dolayısıyla, bir gün Hugo'nun da yaşlı bir çocuk olması kaçınılmazdı. Hugo da bunun için önlem almak gerektiğini düşünerek, en-güzel-yaşlarındakiler de dâhil, bütün büyümeyen-çocukları bir çıkar birliği, bir tür sendika altında toplamaya çalışıyordu. Büyümeyen-çocukların ezilen bir azınlık oluşturduğunu kabul etmek gerekir. Hiçbir hakları olmadığı gibi, onların sorunlarıyla ilgilenen de yoktur. Emekli maaşı bile almazlar. Büyümeyen-çocukların durumu tümüyle, iyi niyetli insanların insaf ve şefkatine bırakılmıştır. İşte Hugo buna karşıydı! “Büyümeyen-çocuklara emekli aylığı” talep ediyordu. Bunu sağlamak için de, büyümeyen-çocuklarla ülke çapında bir protesto yürüyüşü düzenlemek niyetindeydi. Çok etkili bir yürüyüş olmalıydı bu. Hugo, dörder kişilik sıralardan oluşan uzun bir konvoy hayal ediyordu. ‘Bunun için en az dört yüz büyümeyen-çocuk gerek bana,’ diye düşünüyordu. Beş yüz ya da altı yüz olsa daha da iyiydi. En güzeli, ne kadar büyümeyen-çocuk varsa hepsi katılmalıydı. ‘Böyle bir protesto yürüyüşünü etkili kılmak için çok sayıda pankartımız da olmalı,’ diyordu.

İşte bunun için Hugo, büyümeyen-çocukları tespit edip örgütleyordu. Gizli listesindeki büyümeyen-çocukların sayısı şimdiden altmış dördü bulmuştu. Bunların altmış dördü de o büyük protesto yürüyüşüne –canı gönülden– katılmak üzere Hugo'yla el sıkışıp, namus sözü vermişlerdi.